

Kalėdų Senelis „Rate“

Štai ir atėjo lauktoji diena. Eidama link mokyklėlės iš tolo šaltyje mačiau mindžikuojančius kaip niekada punktualiai susirinkusius „Rato“ vaikus ir jų tėvelius. Ir buvo ko suskubti, juk šiandien pas mus ateis Kalėdų Senis, o iki jam pasirodant dar turime papuošti klasę. Vaikai sunešė iš tiesų labai kūrybingų papuošimų. Turėjome mažų ir didelių egļučių, girliandų, žaisliukų, net Dovydo žvaigždę. Nespėjus mums apsisukti, truputį parepetuoti Seneliui skirtą programą, jau atėjo nykštukų raginimas kviešti Senelį. Įkvėpėme oro ir sušukome: „Kalėdų Seneli“! Nieko. Šaukėme dar ir dar kartą, šaukėme po vieną, visi kartu, jau manėme, gal jis mus pamiršo, tik staiga... pasigirdo tylus beldimas.

Kaip patrakę puolėme prie durų, Pijus su Ralfu tuojau pat jas atlapojo ir išvydome baltą barzdą, raudoną kostiumą – visą imponantišką Senelio figūrą. Tai bent, net sutrikome, juolab, kad Senelis tempė didžiulį lagaminą ant ratukų. Ėmėme klausinėti, iš kur jis atvyko, ar pavargęs. Jis sakė, kad atvyko iš Laplandijos, jaučiasi sušalęs ir nori kuo greičiausiai su mumis pašokti.

Vaikai tik to ir laukė, visi tuojau subėgo į „Ratą“ ir Senelis užtraukė: „Aš mačiau, girdėjau, malūne naujienu girdėjau.“ Šios dainos dar nesame išmokę, bet vaikai be jokio rūpesčio suko ratelį, kartojo Senelio judesius, net žodžius. Taip pasisukus, Kalėdų Senelis truputį pavargo, be to jam parūpo sužinoti, ką mes esame išmokę.

Mes jau turėjome pasiruošę dainelių paveikslėlių, vaikai tik bėgo prie stalo ir baksnojo pirštais į tą, kurį norėjo parodyti. Ugnės siūlymu pradėjome nuo „Ažuolo“ – iš tiesų puikaus ir vaikų be galo mėgiamo Martyno Vainilaičio eilėraščio. Po to, šokome „Aguonėlę“, „Garnį“ (Senelis buvo puikus Garnys ratelio vidury), dainavome „Ar nebuvai miške“, o programą pabaigėme savo himnu – dainele „Ratas“. Kalėdų Senelis atrodė nustebęs ir sužavėtas. Tėveliai ir mokytoja – taip pat. Vaikai patys surengė tikrą koncertą ir jį atliko su pasimėgavimu!

Pusantrų metų darbas nenuėjo perniek – lietuviškai dianuojančių, šokančių ir deklamuojančių vaikų veiduose – plačios šypsenos, pasitikėjimas ir pasididžiavimas savimi. Tai didelis pasiekimas. Baigus programą mums, žinoma, parūpo, kas galėtų būti tame lagamine. Vaikai numanė, kad tai tikriausiai dovanos, ir neklydo. Senelis tikrai kiekvienam vaikui atnešė dovanų. Visi gavo po gražiai iliustruotą, naujai perleistą Justino Marcinkevičiaus knygelę „Voro vestuvės“ ir Kalėdinių šokoladukų. Nepamiršome Seneliui padėkoti ir gražiai jį išlydėjome atgal į Šiaurę.

Kokia buvo puiki šventė! Labai ačiū nuostabiam Kalėdų Seneliui, Lietuvos Respublikos Nepaprastajam ir Įgaliotajam Ambasadoriui prie Jungtinių tautų biuro ir kitų tarptautinių organizacijų!